

I. Disposicións xerais

MINISTERIO DE MEDIO AMBIENTE

21066 *REAL DECRETO 1421/2006, do 1 de decembro, polo que se modifica o Real decreto 1997/1995, do 7 de decembro, polo que se establecen medidas para contribuír a garantir a biodiversidade mediante a conservación dos hábitats naturais e da flora e fauna silvestres. («BOE» 288, do 2-12-2006.)*

O artigo 6 do Real decreto 1997/1995, do 7 de decembro, encoméndalles ás comunidades autónomas fixar as medidas de conservación necesarias para evitar a deterioración dos hábitats naturais e das especies nas áreas declaradas como zonas especiais de conservación. Coa dita finalidade, o punto 3 do mencionado artigo establece que calquera plan ou proxecto que poida afectar de forma apreciable as zonas citadas se someterá a unha adecuada avaliación das súas repercusións, que se realizará de acordo coas normas estatais de carácter básico e as disposicións adicionais de protección ditadas polas comunidades autónomas que sexan de aplicación.

O punto 4 dispón que se, a pesar das conclusións negativas da avaliación, se debese realizar un plan ou proxecto por razóns imperiosas de interese público de primeira orde, as administracións públicas competentes tomarán cantas medidas compensatorias sexan necesarias para garantir a coherencia global da Rede ecolóxica europea Natura 2000. De ser o caso, as comunidades autónomas comunicaranlle ao Ministerio de Agricultura, Pesca e Alimentación (actualmente, ao Ministerio de Medio Ambiente) as medidas compensatorias que adoptasen e este, a través da canle correspondente, informará a Comisión Europea.

Por outro lado, a disposición adicional cuarta do Real decreto legislativo 1302/1986, do 28 de xuño, de avaliación de impacto ambiental, que foi engadida pola Lei 62/2003, do 30 de decembro, determinou a inclusión no procedemento previsto no dito real decreto legislativo da avaliación a que se refire o artigo 6 do Real decreto 1997/1995. A mesma disposición adicional cuarta atribuíulle ao Ministerio de Medio Ambiente a competencia para adoptar as antes referidas medidas compensatorias no suposto de plans e proxectos autorizados pola Administración xeral do Estado. Tal competencia tense que exercer logo de consulta non vinculante coa comunidade autónoma en que se localizase o proxecto.

Por último, cabe recordar que o artigo 16 da Lei 9/2006, do 28 de abril, sobre avaliación dos efectos de determinados plans e programas no ambiente, lle atribúe ao Ministerio de Medio Ambiente o carácter de órgano ambiental dos plans e programas promovidos pola Administración xeral do Estado.

En virtude de todo o anterior, así como das habilitacións contidas na disposición derradeira segunda do Real decreto legislativo 1302/1986, do 28 de xuño, e a disposición derradeira cuarta da Lei 9/2006, do 28 de abril, este real decreto ten por obxecto modificar o Real decreto 1997/1995, para desenvolver o procedemento de adopción de medidas compensatorias e solución de discrepancias respecto da avaliación ambiental de plans, programas e proxectos autorizados pola Administración xeral do Estado, especificándose, ademais, a competencia das comunidades autónomas respecto da avaliación das repercusións nos restantes casos, co fin de clarificar ao máximo a cuestión competencial nesta materia e emendar as posibles dúbidas ao respecto.

Na súa virtude, por proposta da ministra de Medio Ambiente, de acordo co Consello de Estado e logo deliberación do Consello de Ministros na súa reunión do día 1 de decembro de 2006,

DISPÕO:

Artigo único. *Modificación do artigo 6 do Real decreto 1997/1995, do 7 de decembro, polo que se establecen medidas para contribuír a garantir a biodiversidade mediante a conservación dos hábitats naturais e da flora e fauna silvestres.*

Un. O punto 4 do artigo 6 do Real decreto 1997/1995, do 7 de decembro, polo que se establecen medidas para contribuír a garantir a biodiversidade mediante a conservación dos hábitats naturais e da flora e fauna silvestres, quedará redactado da seguinte maneira:

«4. Se, a pesar das conclusións negativas da avaliación das repercusións sobre o lugar e a falta de solucións alternativas, se debese realizar un plan, programa ou proxecto por razóns imperiosas de interese público de primeira orde, incluídas razóns de índole social ou económica, as administracións públicas competentes tomarán cantas medidas compensatorias sexan necesarias para garantir que a coherencia global da Rede Natura 2000 quede protexida.

A adopción das medidas compensatorias levarase a cabo, se é o caso, durante o procedemento de avaliación ambiental de plans e programas e de avaliación de impacto ambiental de proxectos, de acordo co disposto na normativa aplicable.

No caso de plans, programas e proxectos autorizados pola Administración xeral do Estado e sometidos pola súa vez a avaliación de impacto ambiental, as medidas compensatorias serán fixadas polo Ministerio de Medio Ambiente. Para a definición das ditas medidas, consultarase especificamente o órgano da comunidade autónoma competente para a xestión do espazo da Rede Natura 2000 afectado polo plan, programa ou proxecto. O prazo para a emisión do dito informe será de trinta días. No suposto de discrepancias sobre as medidas compensatorias, o

Ministerio de Medio Ambiente constituirá un grupo de traballo con representantes do dito departamento e da comunidade autónoma afectada para definir, de común acordo e no prazo máximo de trinta días, as medidas compensatorias que se deberán incorporar ao plan, programa ou proxecto. En caso de persistir o desacordo, o Ministerio de Medio Ambiente determinará as medidas compensatorias tomando en consideración o parecer da comunidade autónoma.

Nos restantes supostos, corresponderalles ás comunidades autónomas a avaliación das repercusións no espazo da Rede ecolóxica europea Natura 2000.»

Dous. Introdúcese un novo punto 5 no artigo 6 do Real decreto 1997/1995, do 7 de decembro, polo que se establecen medidas para contribuír a garantir a biodiversidade mediante a conservación dos hábitats naturais e da flora e fauna silvestres, que terá a seguinte redacción:

«5. En caso de que o lugar considerado albergue un tipo de hábitat natural e/ou unha especie prioritarios, unicamente se poderán alegar consideracións relacionadas coa saúde humana e a seguraza pública, ou relativas a consecuencias positivas de primordial importancia para o ambiente, ou ben outras razóns imperiosas de interese público de primeira orde. Neste último caso, a través da canle correspondente, haberá que consultar previamente a Comisión Europea.

Desde o momento en que un lugar figure na lista de lugares de importancia comunitaria, este quedará sometido ao disposto nos puntos 2, 3 e 4 deste artigo.

Tamén lles será de aplicación ás zonas de especial protección para as aves, declaradas, se é o caso, polas comunidades autónomas correspondentes, ao abeiro do artigo 4 da Directiva 79/409/CEE, o establecido nos puntos 2, 3 e 4 deste mesmo artigo.»

Tres. Introdúcese un novo punto 6 no artigo 6 do Real decreto 1997/1995, do 7 de decembro, polo que se establecen medidas para contribuír a garantir a biodiversidade mediante a conservación dos hábitats naturais e da flora e fauna silvestres, que terá a seguinte redacción:

«6. As comunidades autónomas, no ámbito das súas competencias, comunicaranlle ao Ministerio de Medio Ambiente as medidas compensatorias que adoptasen e este, a través da canle correspondente, informará a Comisión Europea.»

Disposición transitoria única. *Aplicación aos procedementos en curso.*

O disposto neste real decreto será de aplicación unicamente aos procedementos que se inicien a partir da súa entrada en vigor.

Disposición derradeira primeira. *Título competencial.*

Este real decreto dítase ao abeiro das competencias que lle confire ao Estado o artigo 149.1.23.^a da Constitución, en materia de lexislación básica sobre protección do ambiente.

Disposición derradeira segunda. *Entrada en vigor.*

Este real decreto entrará en vigor o día seguinte ao da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Dado en Madrid o 1 de decembro de 2006.

JUAN CARLOS R.

A ministra de Medio Ambiente,
CRISTINA NARBONA RUIZ

XEFATURA DO ESTADO

21236 *LEI ORGÁNICA 8/2006, do 4 de decembro de 2006, pola que se modifica a Lei orgánica 5/2000, do 12 de xaneiro, reguladora da responsabilidade penal dos menores. («BOE» 290, do 5-12-2006.)*

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban todos os que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei orgánica.

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

A disposición adicional sexta da Lei orgánica 5/2000, do 12 de xaneiro, reguladora da responsabilidade penal dos menores, introducida polo punto terceiro da disposición derradeira segunda da Lei orgánica 15/2003, do 25 de novembro, pola que se modifica a Lei orgánica 10/1995, do 23 de novembro, do Código penal, prevé que o Goberno impulsará as medidas orientadas a sancionar con máis firmeza e eficacia os feitos delituosos cometidos por persoas que, aínda sendo menores, revistan especial gravidade, tales como os previstos nos artigos 138, 139, 179 e 180 do Código penal. Para tal fin, continúa sinalando a disposición adicional, establececese a posibilidade de prolongar o tempo de internamento, o seu cumprimento en centros en que se reforcen as medidas de seguraza impostas e a posibilidade do seu cumprimento a partir da maioría de idade en centros penitenciarios.

En cumprimento do mandato legal, unha vez transcorridos cinco anos desde a súa aprobación, o Goberno realizou unha avaliación dos resultados de aplicación da Lei orgánica 5/2000, do 12 de xaneiro, reguladora da responsabilidade penal dos menores. Existe o convencemento de que a lei, nestes seus cinco primeiros anos de vixencia, ofrece un balance e consideración positivos, e iso non impide recoñecer que, como toda lei, na súa aplicación presenta algunhas disfuncións que é conveniente e posible corrixir.

As estatísticas revelan un aumento considerable de delitos cometidos por menores, o que causou gran preocupación social e contribuíu a desgastar a credibilidade da lei pola sensación de impunidad das infraccións máis cotiás e frecuentemente cometidas por estes menores, como son os delitos e faltas patrimoniais. Xunto a isto, débese recoñecer que, afortunadamente, non aumentaron significativamente os delitos de carácter violento, aínda que os realmente acontecidos tiveron un forte impacto social.

Co obxectivo de resolver estes problemas, esta lei orgánica formula a revisión de determinados aspectos da Lei orgánica 5/2000, do 12 de xaneiro, reguladora da responsabilidade penal dos menores.

O interese superior do menor, que vai seguir primando na lei, é perfectamente compatible co obxectivo de pretender unha maior proporcionalidade entre a resposta sancionadora e a gravidade do feito cometido, pois o sistema segue deixando en mans do xuíz, en último caso, a valoración e ponderación de ambos os principios de modo flexible e en favor da óptima individualización da resposta. Doutro xeito, levaríanos a entender dun modo trivial que o interese superior do menor é non só superior, senón único e excluínate fronte a outros bens